Αρρώστιες και δοκιμασίες (Γέρων Ιάκωβος Τσαλίκης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 14 Δεκεμβρίου, 2016

Έχω την καρδιά και το πρωί φοβάμαι τον ίλιγγό μου… έχω και αυτό το αυχενικό και δεν πάω και στους γιατρούς, για να μη με γυμνώνουν· γι’ αυτό δεν πάω. Και προτιμώ να υποφέρω.

Το ’79 κάποτε αδιαθέτησα και εντρεπόμουν να πάω στον γιατρό, δεν είχα πάει ποτέ μου σε γιατρό, έγινα 59 χρονών. Και είπαν οι γιατροί ότι 99% ήταν καρκίνος σ’ ένα σημείο του σώματός μου. Κι εγώ πήγα τρεις φορές στην Αθήνα. Είπε ο γιατρός να με δη, αλλά εγώ ντρεπόμουνα, δεν ήθελα να με δη και γύριζα πίσω. 14.000 (δραχμές) την ημέρα (πλήρωσα). Και έλεγα (στον εαυτό μου): «*Κάθομαι στο Μοναστήρι μου και ασκητεύω και, όταν έρχωμαι εδώ πέρα, να εκθέτω το σώμα μου γυμνό;*».

– Εγώ είμαι ιερέας, (είπα) με συγχωρείτε, με γυμνώνετε και με πιάνετε το σώμα μου, να με βλέπετε το σώμα μου. Νοιώθω ότι αμαρτάνω.

– Πάτερ μου, λέει (ο γιατρός), δεν κάνετε αμαρτία.

– Με συγχωρείτε, λέω, εγώ είχα αρχές από παιδί, αρχές πνευματικές, και τώρα πώς να ξεντυθώ; Μου λέει (ο γιατρός):

– Βγάλε το ράσο σου.

– Πώς να βγάλω το ράσο μου, γιατρέ μου; (Το βγάζω και) μένει τ’ αντερί. Μου λέει:

– Βγάλε τ’ αντερί. Πώς να βγάλω τ’ αντερί; Νομίζω πως είμαι κανένας κοσμικός και νομίζω πως κάνω πράξεις κακές. Δεν τις έχω κάνει, αλλά σας ζητώ συγγνώμη για την φράση μου.

Με πιάνει η πίεση. Ανεβαίνει, πάει 25. Μου ‘δωσε ο γιατρός φάρμακα για (την) πίεση, και παθαίνω υπόταση και πάει μέχρι 8 και, όταν λειτουργώ, με πιάνει μία θαμπάδα στα μάτια μου και νέκρα. Με κόβει κρύος ιδρώτας. «Γιατρέ μου, να σου πω την αλήθεια, δεν έχω πίεση, εγώ απ’ την ντροπή μου που με βλέπεις, με συγχωρείτε, πότε 9 έχω, πότε 10, 11, 12, 13, δεν έχει όρια η πίεση η δική μου». Λέει, «κόψε τα φάρμακα». Έκοψα τα φάρμακα και είμαι καλύτερα χωρίς το φάρμακο που έπαιρνα.

***

Τι να κάνωμε τώρα; Επέμεινα στο Μοναστήρι, έχω 38 χρόνια, μένω εδώ στο Μοναστήρι μ' όλη μου την ψυχή. Αλλά μ' έδωσε ο Θεός δοκιμασίες. Κάθε τρεις μήνες, πάω στην Αθήνα και εκθέτω το σώμα μου στους γιατρούς και γυρίζω. Αυτό κάνω, παιδιά μου. Πάω και με βλέπουν οι γιατροί, σας ζητώ συγγνώμη, παιδιά μου… Και με βλέπει ο γιατρός, με κάνει μία εξέταση στην καρδιά –έχω βηματοδότη, δεν λειτουργεί καλά– και με την κούραση που έχω από τον κόσμο…

Περνάει πολύς κόσμος από το Μοναστήρι, χιλιάδες κόσμος, θέλω να τους δω τους ανθρώπους, αλλά τι να (πρωτο)δω; Χθες περάσανε καμμιά σαρανταριά άτομα, ήτανε απ' το Άργος. Έκλαιγε λοιπόν, (κάποιος και έλεγε): «Πάτερ μου, την ευχή να πάρωμε».

Ειδοποιούν πολλοί να 'ρθουν στην Μονή και τους λέω «δεν μπορώ, δεν μπορώ» αλλά τους εξυπηρετώ. Τι να κάνω; Κάνω το σταυρό μου, βάζω το πετραχηλάκι μου, βοηθάει ο άγιος Δαυΐ̈δ. Μας δυναμώνει και η Χάρις.

Τώρα με πειράζει και ο διάβολος και λέει: «Όλη σου τη ζωή φάρμακα θα παίρνης;». Αν ήμουν σε καμμιά ερημιά, δεν θα 'παιρνα. Ίσως να μην αρρωστούσα με καρδιές και παθήσεις που έχω. Αλλά τώρα που τα 'δωσε ο Θεός, τι να κάνωμε, «δόξα τω Θεώ». Όλα τα καλά δεν πρέπει να τα 'χουμε. Και τώρα πάω και παίρνω τα φάρμακα 7-8 την ημέρα. Ή απ' τις αμαρτίες μου τώρα, ή απ' την καλωσύνη του ο Θεός με δοκιμάζει, αλλά λέω «είη το όνομα Κυρίου ευλογημένο».

***

Έχω πολλές αρρώστιες, αλλά παρακάλεσα τον άγιο Δαυΐ̈δ να έχω τις δοκιμασίες αυτές, αλλά να μου δίνη υπομονή, και να μην είναι κάτι σοβαρό. Να μην έχω τίποτα ζάχαρο. Να μπορώ να τρώω δύο φέτες ψωμάκι την ημέρα, γιατί φαγητά δεν τρώω, με συγχωρείτε για τη φράση μου, αλλά λίγο ψωμάκι το θέλω. Από μικρό παιδί έτρωγα πάντα το ψωμάκι. Τουλάχιστον να τρώω δύο φέτες ψωμάκι και λίγο νεράκι και τίποτα άλλο δεν θέλω. Ε! βοήθησε ο άγιος και δεν έχω τίποτα το σοβαρό, μόνο αυτή την βραδυκαρδία. Αλλά δεν απελπίζομαι και λέγω, «Δόξα τω Θεώ». Όταν τελειώση η προθεσμία μου, θα φύγω από αυτή την ζωή. Τουλάχιστον να είμαστε κοντά στον Θεό και να μας βρη ο Θεός όπως θέλει.

Μία Μεγάλη Τεσσαρακοστή, σας ζητώ συγγνώμη για τη φράση μου, και το λάδι το νηστεύαμε· και πήρα 480 χάπια το '80, μου δώσανε οι γιατροί από την Αθήνα, και δεν έπαθα τίποτε. Ποτέ δεν μ' αδίκησε ο Θεός. Ποτέ δεν μ' έβλαψε ούτε η νηστεία, ούτε οι παθήσεις, ούτε τίποτε. Από παιδί είχα συνηθίσει. «Δόξα τω Θεώ». Δοξάζω τον Θεό, με συγχωρείτε, μ' ευχαριστεί που έρχονται αυτές οι άγιες ημέρες της Μ.

Τεσσαρακοστής. Περισσότερο αγωνίζονται αυτοί οι χριστιανοί στον κόσμο. Εγώ δεν κάνω τίποτε. Τώρα στο τέλος κοιτάζω την υγεία μου. Πρώτα, δεν πήγαινα σε γιατρό.

Εξήντα έξι χρόνια ζω, ποτέ δεν με αδίκησε ο Θεός. Μου λέει κάποιος: «Σου έδωσε αρρώστιες ο Θεός, γιατί να σου τις δώση, αφού πιστεύεις στον Θεό;».

Τι να κάνουμε; και Εκείνος έχυσε το Πανάγιό Του Αίμα πάνω στον Σταυρό, τον καρφώσαμε, είπε «διψώ» και του δώσαμε ξύδι μετά χολής μεμιγμένον. Εγώ, δόξα τω Θεώ, πάω σε κανέναν γιατρό, παίρνω και κανένα φάρμακο, Δόξα τω Θεώ, είμαι πολύ καλά στο Μοναστήρι μου, στο σπίτι μου εδώ μέσα. Εκείνος τι υπέμεινε για μας; Και οι Άγιοί μας τόσα πάθανε! Ο Θεός δοκιμάζει.

[Από το βιβλίο: «Ο Γέρων Ιάκωβος (Διηγήσεις – Νουθεσίες – Μαρτυρίες)». Α΄. Διηγήσεις (αποσπάσματα). Έκδοση «Ενωμένη Ρωμηοσύνη» 2016].

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)